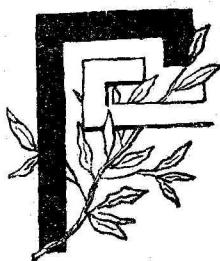

← ΤΟ ΔΑΚΡΥ ΤΗΣ ΧΑΡΑΣ →

ΛΥΚΟΧΑΡΑΓΜΑ.

Στὰ πρῶτα τῶν πουλιών τινάγματα, στὰ πρῶτα των γλυκά τραγούδικ, πρὸν νὰ στεγνώσῃ ἡ δροσοῦλχ τῆς τριανταφυλλιάς, χωρὶς τὰ κλαδιά τῆς ροδοδάφης καὶ σᾶν τὴν σκιά ἐδιάβηκε μέσ' ἀπ' τὸ δάσος ἡ λευκὴ Νεράϊδη τῆς Χαρᾶς.

Στ' ὄνειρεμένο τῆς χαμόγελο ὥλαχτάριζε κάθε μπουμποῦκι ἀνεμώνης νὰ ἀνοίξῃ καὶ στὴ ματιά τῆς ἔσφυζε κάθε χυμὸς πλατάνου ἢ πικροδάφης.

Πατοῦσε τῶν ἀνθῶν τίς ρίζες ἀπ' κλάδον· ἄγγιζε μὲ τὶς ἄκρες τῆς γαζένιας τῆς καλύπτρας, τῆς ροδόχρωμης, τὰ πέταλα τῶν λουλουδιῶν· ἄνοιγε μὲ τὰ δάκτυλά της, τὰ κρινάτα, τοὺς περιπλεγμένους κλώνους, γιὰ νὰ περάσῃ γρηγορώτερα καὶ ν' ἀναβῇ τὸ ύψηλὸ βουνὸ μὲ τὶς κορφὲς τίς χιονισμένες.

"Ηθελε νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸν Κόσμο, ποῦ δὲν τὴν αἰσθάνθηκε, ὅταν τὴν ἐκρατοῦσε, ὅταν ἦταν σιμὰ του καὶ τὸν ἐνανούριζε μὲ τὰ ἀτέλειωτά τῆς χάδια, μὲ τὰ ἀπαλὰ φιλιά τῆς, μὲ τὰ μαγικὰ χαμόγελά τῆς καὶ τὰ λαμπερά τῆς μάτια, ποῦ σταλάζουν τόση ἡμερότητα, ἀγάπη, καλωσόνη.

Σᾶν ἀηδονάκι κελαϊδοῦσε χρόνια τώρα μέσα στὰ πυκνόφυλλα κλαδιά, κοντὰ στὰ σπίτια τῶν πτωχῶν καὶ τῶν πλουσίων τὰ περίλαμπρα παλάτια καὶ ἐσκορποῦσε ἀρμονίες θεϊκές.

Καγένας ὅμως δὲν τὴν ἔκουε!

"Η κι' ὃν τὴν ἔκουε, τὴν ἔπαιρνε γιὰ ἐλαφρὴ καὶ ἀπερίσκεπτη καὶ τὴν περιφρονοῦσε.....

Κι' ἡ Χαρὰ χαμογελοῦσε καὶ ἀπεμακρύνετο.....

* *

Διάβαινε τώρα ἡ λευκὴ Νεράϊδα βικοτικὴ κι' ἀπλωνε γύρω τὰ στερνά της φίλτρα, τίς περιηγορίες τῆς στὶς καρδίες ποῦ ἀνεγνώριζεν τὸ περιπάτημά της, τὰ ἀγγελικά τῆς μάτια καὶ τὰ ρόδινά της χείλη, τίς φωλήες αὐτὲς τῶν ὄμορφων ὄνειρων· καὶ ἀνέβαινε γρήγορη, ἐλαφρὴ τὰ πρῶτα τοῦ βουνοῦ "ψηλώματα.

"Η καλωσόνη πλημμυροῦσε τὴν καρδιά τῆς.

"Ἐφευγε ἀπ' τὴν Γῆ σᾶν τὴν ἔξοριστη καὶ τὸ χυμόγελο, ποῦ ἀνθίζει σᾶν τὸ μεθυστικὸ τὸ γυασερὸ στὰ δροσερὰ τῆς χείλην, πρόδιδε τὸν γλυκὸ πόθῳ πούχε νὰ ξαναχυρίσῃ καὶ νὰ ξαναζήσῃ μὲ τὸν Κόσμο, τὸν ἀναίσθητο κι' ἀχάριστο.

Κ' ἐστάθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ στὴν πρώτη τοῦ βουνοῦ ραχούλα· ἐπῆρε τὴν ἀναπνοή της, κι' ἐγύρισε κι' ἀντίκρυσε ὅλην ἐκείνη τὴ ζωή, ποῦ ἀφίνεις ὀπίσω καὶ τὴν εἶδε νυσταγμένη, χαύνη καὶ παράλυτη.

"Ἀπογοητευμένη ἡ Νεράϊδη ξαναπήρε τὸν ἀνήφορο.

— «'Απὸ "ψηλότερα θά μοῦ φυνῆ καλλίτερη. Εἴμαι πολὺ κοντὰ ἀκόμα καὶ ἡ ἀτμοσφαίρα τῆς βραχεῖᾶς ἀναπνοῆς της μ' ἐμποδίζει νὰ τὴν διακρίνω καθηρώτερα» εἶπε· καὶ ἀρχίσε τὸν δρόμο. της

"Ακούραστη, αἰώνια γελαστὴ ὥρες καὶ ὥρες ἀνεβαίνει ἀτελειώτες τὰ μονοπάτια καὶ τὶς χλοερὲς κορφές. Είχε τελειώση τὸ θυμόρι, καὶ ἡ ἀγριοτολάτετος καὶ τὰ χαμοκέρχος.

Καμπόσα βλασταράκια κι' ἀγριολειχῆνες ποῦ καὶ ποῦ σκεπαζούνε τὶς πλάτες τώρα τοῦ θεόρατου βουνοῦ, ποῦ τελειώνει σ' ἀλιωτά κι' ἀπάτητα ἀπὸ τὸν θρώπινο τὸ πόδι χρόνια.

"Οριγκ κι' ἀγριμούχη ζοῦνε μοναχὰ στὴν παγωγά του.

Τ' ἀστέρια τρεμοσθύνουνε στὸ πέρασμά της. Τὸ ἀγρὸ σκοτάδι, ποῦ σᾶν παραπέτασμα οὐράνιο ἀποκρύβει μὲ μεγαλοπέπεια τῆς Νύκτας τὶς ἀγάπες, τὰ μυστήρια, διπλώνεται σιγά-σιγά· τὸ ἀνασέρνει κάποιο χέρι ἀσύρτο "ψηλότερα, γιὰ νὰ ἀνοίξῃ δρόμο στὴν Νεράϊδη φωτεινό.

Στὸ βάθος τώρα, ἀντικρύ της, γλυκολάμπει οὐρανὸς καθάριος, ροδοκίτρινος μὲ μερικὲς χρυσές ἀνταύγειες, ποῦ πέφτουν καὶ φιλοῦνε μὲ λαχτάρα τ' ἀσπρὸ μέτωπό της.

Σὲ "λίγο— δέσφι ἀνεβαίνει— ἡ χρυσοκίτρινες ἀκτῖνες περισσεύουν καὶ τὴν χαιρετοῦνε ὅλες σᾶν τὶς ἀδρες τοῦ παραμυθιοῦ καὶ τὴν φιλοῦνε· καὶ ἡ τολμηρότερες πλέκονται· στὰ ξανθά μετάξια μαλλιά της καὶ φιλοτεχνοῦνε φωτοστέφανο στὸ ἀεικόνιτο καὶ λαμπερό της μέτωπο τριγύρω.

Κι' ἐκείνη ὀλοέγκα ἀνεβαίνει.

Τὰ γέρικα ἀγριοπούλικα, πῶγουν τίς φωληὲς στὶς σκοτεινὲς σχισμάδες τῶν βουνῶν, σωπαῖνουνε διεκόπτουνε τὸ τίναγμα, καὶ τὸ β.ρὺ κρωγμό, ν' ἀκούσουν καὶ νὰ ἴδουν προσεκτικὰ τὴν ὥμορφη τὴν Νύμφη, ποῦ ἐγγίζει τίς ἀπάτητές του κρύπτες δίχως τρόμο, κυλῶντας μιὰ ζεχωριστὴ ἀτμόσφαιρα μαζῆτης ἀπὸ τὴν λεπτότερα τοῦ κάμπου μῆρα καὶ τὰ ἀπλιώτερα τῶν λουλουδιῶν του χρώματα.

"Ολξ κρατοῦντας τὴν ἀναπνοή· ὅλα τὴν ἀτενίζουνε μὲ ἔκστασι. Κι' ἐκείνη, αἰθερίκα καλωσύνη, χύνει χείμαρρο ζωῆς καὶ καταρράκτας εὐτυχίας γύρω τῆς.

Διαβάνει ὡς τόσῳ πάντα σὸν σκιὰ μέσα στὰ χιόνια καὶ στὶς παγωνιές, μέσα στὶς φρικιαστικές κρυάδες τῆς ἀπάτητης ἐκείνης ζώης, στ' ἀφθαστὸ τὸ ὄψος.

* * *

Δύσις.

'Εσταθήκεις ἀποσταμένη πλέον ἡ Χαρὰ στὸ μακρυνότερο ἀπὸ τοῦ Κόσμου, πῶφευγε, σημεῖο καὶ μ' ἀνακούφισι γυρίζει πίσω τὸ κεφάλι, νὰ τὸν καλοδιῇ.

"Ἀλλοίμονο! Δὲν βλέπει τίποτε ἐμπρός της.

"Ἐξαφανίσθηκε ἀπὸ τὴν θέσιν του δὲ τὸ ἀνθρώπινο ἐκείνο πλήθος;

.

Σὲ ὅλιγο φθάνουνε στ' αὐτῷ τῆς ὥχοι ἀσυνάρτητοι ωσάν παράπονα, σᾶν ἵκεσίαι.

Μυρωδιὰ λιθινωτοῦ ἔρχεται ἀπ' ἐκεῖ νὰ σκορπισθῇ στὰ πόδια της σᾶν παρκαλό.

Κάπου—κάπου ζεχωρίζονται ἀπὸ τὸν ἀντίλαλο αὐτὰ τὰ λόγγα σᾶν ἀπὸ μυριάδες στόματα:

— «Γύρνα ὅπισσο! Γύρνα πάλιν στὴν καρδιὰ μας, περισσούμενη μας Χαρά.

»Νειότη, τρέλλα, ἀσυνείδητη πρωτόγονη ἀγάπη, σὲ ἐπικαλούμεθα μὲ ὅλα τὰ ὄνόματά σου, ξαγαγύρνα στὴ ζωὴ καὶ δός μας τὶς πτεροῦγες, ποῦ μᾶς πήρες.

»"Ἄν δὲν τὶς νοιώθαμε ως τώρα, δὲν σημαίνει πῶς δὲν σ' ἀγαποῦμε.

»"Ητανε συγειθισμένο κτημά μας· μὰ τώρα, ποῦ τὶς γάσσαμε, πονοῦμε· νοιώθουμε τὴν ἀνάγκη τους.

»Ω! γύρνα! γύρνα ξανὰ πίσω!

»Σὲ ποθοῦμε, ω Χαρά!.....

.

Καὶ ἐπανελαμβάνετο κάθε μιὰ λέξι ἀπὸ τὸν ἀντίλαλο καὶ ἀντηχοῦσε ποικιλόφωνη ἡ ἵκεσία στῆς Χαρᾶς τὰ πόδια· κι' ὑστερεκ ἐσβύνετο σ' ἕνα βαθὺ καὶ παρατεταμένο στεναγμὸ ἀπελπι-

σιάς μὲς στὶς κρυσταλλωτὲς ρωγμὲς τῶν βράχων καὶ στὶς μαλακὲς καμπύλες τοῦ χιονιοῦ, ποῦ ἀπεσκέπασε κι' αὐτὰ τὰ τελευταῖα ἔγνη τῶν βημάτων τῆς Νεράϊδας καὶ τὴν ἐκρατοῦσε τώρα ύψηλά, μερογωμένη στὴν κορφή, σὰν φιλιτισέγιο ἄγαλμα ἀθάνατο.

Δυο-τρία δευτερόλεπτα ἐπέρχονται ἀκόμη καὶ ἡ ἄκακη Χαρά, μετανοιωμένη γιὰ τὴν ἄδικη φυγὴ της, θέλει νὰ ξαναγυρίσῃ. Λησμονεῖ κάθε παλιὸ ἀδίκημα καὶ κάθε καταφρόνιο τοῦ μαροῦ τοῦ Κόσμου. Τὸ παράπονό του τῆς ζεστῆς τὴν καρδιὰ καὶ θέλει νὰ γυρίσῃ πίσω.

"Αλλ' ἀλλοίμονο! Τὸ χιόνι, τὸ πυκνὸ τὸ χιόνι τὴν ἀπέκλεισε ἐκεῖ. 'Αρχίζει λίγο λίγο γύρω τῆς νὰ λυώνῃ ἀπὸ τὴν θερμὴν ἀναπνοή της κι' ὑστεροὶ γὰρ κρυσταλλώνῃ ἀπ' τὴν παγωνιὰ καὶ νὰ τῆς περισφίγγῃ σιγανὰ τὰ πόδια τὰ γυμνά, τὶς κνημές, τοὺς ἀρμούς της.

"Απελπισμένη πειγάλη ὥμορφη Χαρὰ κλίνει τὰ μισοπαγωμένα τώρα μέλη της γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ.

"Τύφωμα ἀπὸ πάγο 'βρέθηκε σιγά της. 'Εκεὶ κάθησε κι' ἐστήριξε τὸ ἔνα πόδι της πάνω στὸ ἄλλο.

Τὰ γυμνὰ καὶ κάτασπρά της μπράτσα, ποῦ δὲν ἔνιοιωσαν ως τώρα περὰ μόνον ρίγη ἡδονῆς, βιρειά, σφιγτοδεμένα ἔπεσαν στὶς ένωμένες κνημές της ἐπάνω, καὶ τὸ λυπημένο της κεφάλι ἔγυρε σιγά-σιγά ως ποῦ ἀκούμπησε· 'ετά γόνκτά της κι' ἐστηρίχθηκε, ἐνῷ τὰ μακρούα μαλλιά της, σᾶν τῆς συμφορᾶς τὸν πέπλο, ἔχυθήκανε στὶς πλάτες της ὀλόγυρο.

"Ἐνα ώραίο δάκρου ἔκλισε ἀπὸ τὰ μάτια της στὸ χιόνι.

"Η Νεράϊδα τῆς Χαρᾶς ἐδάκρυσε!

* * *

Τὸ χιόνι ἐξακολουθεῖ νὰ συμμαζεύεται τριγύρω της πυκνότερο κι' ἡ παγωνιὰ τὴν δένει ἀγριώτερα.

"Λησμόνησε μὲς στὴν ἀπελπισιά της ἡ Χαρὰ ποῦ εἶναι κι' ἐκείνο δλοένα τὴν σκεπάζει ἀπαλά.

* * *

Μεσάγυχτα.

Τώρα ἐσφιγταγκάλισε ὀλόκληρο τὸ σῶμα τῆς Νεράϊδας ἡ διπλὴ τοῦ πόνου παγωνιά!

"Ἐπαγωσε ὅλο ἐκείνο τὸ πυκνὸ τὸ χιόνι ἐπάνω της καὶ ἀπομένει εἰς τὴν θέσιν της ἔνας ώραιος κρυσταλλίτης...

"Η Νύμφη τῆς Χαρᾶς στοιχειώθηκε σὲ Θλῖψι ἀπαρηγόρητη!

ΣΙΒΥΛΛΑ

